

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Beslissing in de zaak onder nummer van: VB 1998-04

V E T E R I N A I R B E R O E P S C O L L E G E

Dossiernummer: **VB 98/04**
Uitspraak

in de zaak van

X

wonende te A,
appellante van een uitspraak
van 12 februari 1998 van het
Veterinair Tuchtcollege (97/018)

1. Het verloop van de procedure

Het Veterinair Tuchtcollege heeft bij uitspraak van 12 februari 1998, verzonden op 13 februari 1998, gedeeltelijk gegrond verklaard de klacht van X, wonende te A (hierna te noemen appellante), in zoverre die klacht inhoudt dat Y, dierenarts te A (hierna te noemen beklagde), te kort is geschoten in de zorg die zij in haar hoedanigheid van dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van appellante's hond, met betrekking tot welk dier haar hulp was ingegroept. Het Veterinair Tuchtcollege heeft beklagde op die grond de maatregel van een waarschuwing als bedoeld in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 opgelegd.

Appellante heeft bij beroepschrift, gedateerd 8 april 1998 en op 10 april 1998 binnengekomen bij het Veterinair Beroepscollege, beroep ingesteld tegen voormelde beslissing.

Door en namens beklagde is bij schrijven van 5 mei 1998, bij een ongedateerde memorie, welke bij het Veterinair Beroepscollege op 3 juni 1998 is binnengekomen, en bij een brief van 25 juni 1998 op het beroepschrift gereageerd.

De behandeling ter openbare zitting van het Veterinair Beroepscollege heeft plaatsgevonden op 1 juli 1998. Bij die gelegenheid hebben appellante, bijgestaan door mw mr A.C.Nienhuis, advocaat te Nijmegen, en beklaagde, bijgestaan door mw mr C.G. Versteeg (DAS Rechtsbijstand, Amsterdam), hun standpunten nader toegelicht. Tevens is ter zitting Z, dierenarts te B als getuige gehoord.

2. De vaststaande feiten

Het Veterinair Beroepscollege gaat uit van de volgende vaststaande feiten.

Beklaagde heeft in de ochtend van 25 november 1996 de hond van appellante door middel van buikpalpatie onderzocht in verband met een aanstaande partus en daarbij geconcludeerd dat er nog geen reden tot ingrijpen was. Appellante heeft diezelfde avond omstreeks 18.30 uur telefonisch aan beklaagde medegedeeld dat er groene uitvloeiing uit de vulva van de hond kwam. Beklaagde heeft diezelfde avond tijdens het spreekuur de buik van de hond gepalpeerd en geconcludeerd dat er geen reden was in te grijpen. Later die avond heeft beklaagde een keizersnede uitgevoerd, waarbij een dode pup in de baarmoeder werd aangetroffen. De hond is, na in december 1996 door een opvolgend dierenarts behandeld en gemedicineerd te zijn, op 28 januari 1997 gecastreerd door een tweede opvolgend dierenarts in verband met een baarmoederontsteking.

3. De uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege

Het Veterinair Tuchtcollege heeft aan zijn bestreden beslissing de volgende overwegingen ten grondslag gelegd:

“7. In geding is of beklaagde te kort is geschoten in de zorg die zij in haar hoedanigheid van

dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van de hond van klagster, met betrekking tot welk dier haar hulp was ingeroepen, dan wel zij op andere wijze in zodanige mate is te kort geschoten in hetgeen van haar als beoefenaar van de diergeneeskunde mocht worden verwacht dat daardoor voor de gezondheidszorg voor

dieren ernstige schade heeft kunnen ontstaan.

8. Ten aanzien van de klacht dat beklaagde in de ochtend van 25 november 1996 onvoldoende onderzoek heeft verricht, overweegt het College het volgende. Vast staat dat beklaagde de hond 's ochtends heeft onderzocht door middel van buikpalpatie. Beklaagde heeft verklaard dat zij daarbij heeft geconstateerd dat de pups goed bewogen en niet de indruk had dat de hond al in partu was, zodat er volgens haar geen reden tot ingrijpen was en zij de hond rust heeft voorgeschreven. Nu er verder geen aanknopingspunten aanwezig zijn die de conclusie rechtvaardigen dat beklaagde de hond onvoldoende heeft onderzocht, is het College van oordeel dat dit onderdeel van de klacht ongegrond moet worden verklaard.

9. Ten aanzien van de klacht dat beklaagde in de avond van 25 november 1996 onvoldoende onderzoek heeft verricht, overweegt het College het volgende. Vast staat dat beklaagde op 25 november 1996 omstreeks 18:30 uur door klaagster is gebeld met de mededeling dat er groene uitvloeiing uit de vulva kwam. Volgens klaagster heeft beklaagde daarop volstaan met de mededeling dat er over een half uur wel een pup zou zijn; volgens beklaagde heeft zij klaagster tevens gevraagd over een half uur terug te bellen. Vast staat dat beklaagde de hond op verzoek van klaagster enige tijd later tijdens het avondspreekuur door middel van buikpalpatie heeft onderzocht en dat zij op verzoek van klaagster na afloop van het avondspreekuur een keizersnede heeft uitgevoerd, waarbij een grote, dode, pup is aangetroffen. Het College is van oordeel dat de mededeling van klaagster, inhoudende dat er groene uitvloeiing uit de vulva van de hond kwam, voor beklaagde aanleiding had moeten zijn om de hond direct te laten komen teneinde een nader onderzoek naar de status van de partus in te stellen. Het College is derhalve van oordeel dat beklaagde te kort is geschoten in de zorg die zij in haar hoedanigheid van dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van de hond van klaagster door niet voldoende slagvaardig te reageren op de telefonische mededeling van klaagster, dat er groene uitvloeiing uit de vulva van de hond kwam en acht het onderdeel van de klacht, dat beklaagde de hond in de avond van 25 november 1996 onvoldoende heeft onderzocht, derhalve gegrond.

10. Ten aanzien van de klacht dat beklaagde de keizersnede onjuist heeft uitgevoerd, dan wel onjuiste materialen heeft gebruikt, ten gevolge waarvan de hond diende te worden gecastreerd, overweegt het College dat het de juistheid van deze stelling noch uit de stukken, noch ter zitting heeft kunnen vaststellen, zodat dit onderdeel van de klacht ongegrond dient te worden verklaard.

11. Ten aanzien van de klacht van klaagster dat beklaagde haar in de avond van 25 november 1996 onheus heeft bejegend overweegt het College dat een tekort schieten in de bejegening van de eigenaar van een dier slechts dan tot gegrondverklaring kan leiden indien beklaagde daarin zodanig is tekort geschoten dat daardoor voor gezondheidszorg voor dieren ernstige schade heeft kunnen ontstaan. Van zodanige omstandigheden is het College in het onderhavige geval niet gebleken. Ook dit onderdeel van de klacht kan derhalve niet tot gegrondverklaring daarvan leiden.

12. Conclusie is dat de ingediende klacht deels gegrond en deels ongegrond moet worden verklaard.

13. Het College is van oordeel dat, gelet op het geheel van feiten en omstandigheden, kan worden volstaan met een waarschuwing.

14. Klager heeft verzocht te bepalen dat beklaagde de ontstane schade dient te vergoeden. Het College begrijpt dit verzoek aldus dat klager het College verzoekt een voorziening te treffen als bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 (de Wet). Nu evenwel geen maatregel als bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Wet wordt opgelegd, is voor een dergelijke voorziening geen plaats. Het verzoek van klager behoeft om deze reden hier geen verdere bespreking."

4.De grieven

Door en namens appellante is - samengevat - het volgende tegen de bestreden beslissing aangevoerd.

I. Appellante bestrijdt het gestelde in overweging 8 van de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege, dat er onvoldoende aanknopingspunten zijn om de conclusie te rechtvaardigen dat beklaagde in de ochtend van 25 november 1996 onvoldoende onderzoek

heeft verricht. Naar de mening van appellante heeft beklagde op die ochtend verklaard twee levende pups te voelen, terwijl 's avonds één dode pup uit de baarmoeder werd verwijderd. Op grond hiervan is appellante van oordeel dat beklagde haar hond op evengenoemd tijdstip onvoldoende heeft onderzocht.

II. Appellante is het oneens met het in overweging 10 gestelde, dat niet is komen vast te staan dat beklagde de keizersnede onjuist heeft uitgevoerd dan wel onjuiste materialen heeft gebruikt. Zij heeft daartoe gesteld dat Z, voornoemd, bij een spoedoperatie op 28 januari 1997 een ampulvormige verwijding van de baarmoeder van de hond en aan de buitenkant van de baarmoederwand hechtmateriaal heeft aangetroffen met voldoende trekkracht. Appellante is van mening dat de verklaring van de Z geen ruimte laat voor een ander oordeel dan dat beklagde de ingreep bij haar hond onjuist heeft uitgevoerd.

III. Appellante is voorts van mening dat het Veterinair Tuchtcollege ten onrechte heeft nagelaten een - inhoudelijk - oordeel uit te spreken omtrent haar grief dat beklagde haar in de avond van 25 november 1996 onheus heeft bejegend.

5. Het verweer

Door en namens beklagde is hiertoe - samengevat - het volgende aangevoerd.

Ten aanzien van grief I wordt opgemerkt dat beklagde reeds op 18 november 1996 een prenatale buikpalpatie heeft uitgevoerd, waarbij geconstateerd is dat er weinig pups aanwezig waren in de baarmoeder hetgeen van belang was in verband met mogelijke complicaties bij de partus. Op de ochtend van 25 november 1996 heeft beklagde appellante medegedeeld dat er maximaal twee pups in de baarmoeder aanwezig waren. De hond is zorgvuldig onderzocht, waarbij een normale temperatuur werd geconstateerd. Beklagde betwist de opvatting van appellante - neergelegd in grief II - dat de keizersnede onjuist zou zijn uitgevoerd, alsmede dat daarin de oorzaak is gelegen van de baarmoederontsteking die heeft geleid tot de castratie van de hond. Bedoeld oorzakelijk verband is des te minder aan te tonen omdat de hond nadien door twee opvolgende dierenartsen is onderzocht en geneesmiddelen zijn voorgeschreven.

Ten aanzien van grief III stelt beklagde het voortijdig overlijden van de pup en de castratie van de hond te betreuren, maar zij betwist appellante onheus te hebben bejegend.

6. De overwegingen van het Veterinair Beroepscollege

1. Het Veterinair Beroepscollege ziet zich in dit geding geplaatst voor de vraag, in hoeverre in stand kunnen blijven de in de grieven van appellante genoemde overwegingen in de beroepen uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege omtrent de vraag of appellante hetzij te kort is geschoten in de zorg die zij in haar hoedanigheid van dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van de hond van appellante, met betrekking tot welk dier haar hulp was ingeroepen, hetzij op andere wijze zodanig is te kort geschoten in hetgeen van haar in haar hoedanigheid van dierenarts mocht worden verwacht, dat daardoor voor de gezondheidszorg voor dieren ernstige schade heeft kunnen ontstaan.

2. Met betrekking tot de in grief I neergelegde opvatting van appellante dat in de ochtend van 25 november 1996 door beklagde onvoldoende onderzoek is verricht overweegt het Veterinair Beroepscollege het volgende.

Vast staat dat beklagde op 18 november 1996 en in de ochtend van 25 november 1996 de hond van appellante in verband met de aanstaande partus heeft onderzocht. Partijen verschillen van mening omtrent hetgeen beklagde bij het onderzoek van de hond in de ochtend van 25 november 1996 heeft verklaard met betrekking tot het aantal te verwachten pups. Naar de stelling van appellante heeft beklagde toen verklaard dat zij twee levende pups constateerde. Beklagde heeft gesteld dat dat zulks niet juist kan zijn, omdat een exacte vaststelling van het aantal pups niet mogelijk en ook niet van belang was. Wel van belang was - aldus beklagde - vast te stellen of er veel dan wel weinig pups in de baarmoeder aanwezig waren. Beklagde stelt appellante te hebben medegedeeld dat er weinig pups aanwezig waren en dat het aantal werd geschat op maximaal twee.

Het Veterinair Beroepscollege constateert dat, gelet op hetgeen partijen over en weer hebben verklaard, niet is vast te stellen wat beklagde appellante precies heeft medegedeeld omtrent de dracht van haar hond. Voor de beantwoording van de (door appellante aan de orde gestelde) vraag of beklagde bij het onderzoek van de hond op de ochtend van 25 november 1996 voldoende zorgvuldig te werk is gegaan, is zulks ook niet van beslissende betekenis.

Het Veterinair Beroepscollege is in verband met hetgeen beklagde aangaande het door haar verrichte onderzoek bij appellante's hond naar voren heeft gebracht, van oordeel dat niet kan worden staande gehouden dat zij daarbij in diergeneeskundig opzicht niet de onder de gegeven omstandigheden vereiste zorgvuldigheid heeft betracht en meent dat van de zijde van appellante geen argumenten naar voren zijn gebracht, die aanleiding geven tot een ander standpunt.

Het Veterinair Beroepscollege onderschrijft dan ook de opvatting van het Veterinair Tuchtcollege dat geen aanknopingspunten aanwezig zijn die de conclusie rechtvaardigen dat de hond van appellante onvoldoende onderzocht is.

Grief I faalt derhalve.

3. Grief II betreft de uitvoering van de keizersnede in de avond van 25 november 1998. Ter staving van de stelling dat de keizersnede onjuist is uitgevoerd, heeft appellante aangevoerd dat op 29 januari 1997 door de Z, de tweede opvolgend dierenarts, een ampulvormige verwijding van de baarmoeder is geconstateerd en niet geïdentificeerd hechtmateriaal met voldoende trekkracht aan de buitenzijde van de baarmoederwand is aangetroffen.

Het Veterinair Beroepscollege overweegt dienaangaande dat beklagde een duidelijke beschrijving heeft gegeven van de wijze waarop zij evengenoemde operatieve ingreep heeft verricht en van het daarbij gebruikte hechtmateriaal, te weten vicryl. Het Veterinair Beroepscollege is van oordeel dat de inhoud van die beschrijving geen grond biedt voor de opvatting dat beklagde genoemde ingreep niet volgens de regels van de diergeneeskunde heeft verricht. De omstandigheid dat eerdergenoemde dierenarts Z bij een door hem op 28 januari 1997 uitgevoerde operatie hechtmateriaal heeft aangetroffen, dat hij niet kon identificeren, maakt zulks niet anders, aangezien het door beklagde vermelde materiaalgebruik onder de gegeven omstandigheden als passend kan worden aangemerkt. Hetgeen Z, voornoemd, als getuige, ter zitting van het Veterinair Beroepscollege heeft verklaard omtrent zijn bevindingen bij zijn ingreep, werpt geen ander licht op dit aspect van het onderhavige geschil. Appellante heeft ter zitting op vragen van het Veterinair Beroepscollege verklaard geen nadere factoren of aanwijzingen te kunnen aanvoeren op grond waarvan aannemelijk zou zijn of worden dat beklagde andere dan de door haar gestelde hechtmaterialen bij de operatie van de hond op 25 november 1997 heeft gebruikt. Enig onderzoek harerzijds naar dat aspect van het geschil heeft volgens zeggen van appellante niet plaatsgevonden. Anders dan appellante

ziet het Veterinair Beroepscollege dan ook geen reden om beklagde te dezen verantwoordelijk te houden voor het niet binnen de gebruikelijke periode oplossen van het bij bovenbedoelde operatie gebruikte hechtmateriaal.

Ook grief II slaagt niet.

4. Ten aanzien van de stelling van appellante bij grief III, dat zij in de avond van 25 november 1996 door beklagde onheus is bejegend, overweegt het Veterinair Beroepscollege dat dit wordt tegengesproken door beklagde, zodat zekerheid hieromtrent niet kan worden verkregen. Hoe die bejegening van appellante door beklagde ook geweest is, grief III kan daarom al niet leiden tot vernietiging van de beroepen uitspraak op dit onderdeel, omdat, zoals het Veterinair Tuchtcollege terecht in overweging 11 heeft gesteld, de bejegening van de eigenaar van een dier slechts tot gegrondverklaring van de klacht kan leiden, indien beklagde daarin zodanig is tekort geschoten dat daardoor voor de gezondheidszorg voor dieren ernstige schade heeft kunnen ontstaan. Daarvan is in dit geval echter geen sprake. Ook deze grief treft derhalve geen doel.

5. Het Veterinair Beroepscollege is in verband met het voren overwogene van oordeel dat het beroep van appellante tegen de aangevallen uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege niet kan slagen.

Slotsom

Gelet op de desbetreffende artikelen van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 komt het Veterinair Beroepscollege tot de slotsom dat de in beroep bestreden beslissing in stand dient te blijven.

7. Beslissing in hoger beroep

Het Veterinair Beroepscollege:

--verwerpt het beroep.

Aldus gewezen door de voorzitter prof. mr B.H. ter Kuile en de leden mr C.M.Wolters, mr H.C. Cusell, dr A.A.M.E. Lubberink (dierenarts) en drs M.A. van Messel (dierenarts) in tegenwoordigheid van de secretaris mr Q.J.M.Kramer en uitgesproken in het openbaar te 's Gravenhage op 2 september 1998 door de plaatsvervangend voorzitter mr C.M.Wolters.

Secretaris
Voorzitter

